

Časopis Základnej školy, Lichardova 24, Žilina
Ročník: XIII., číslo 1 2021/22

Časopis BODKA vydáva:
Základná škola, Lichardova 24
Lichardova 24, 010 01 Žilina

Redakčná rada:

- žiaci a učitelia ZŠ Lichardova 24
- Jazyková korektúra**
- Mgr. Dáša Fechterová

Ročník: XIII.
Číslo: 1 - 2021/22

Časopis BODKA je občasník
Vychádza od roku 2009/2010

Svoje názory, námety a príspevky
do ďalšieho čísla posielajte na e-mail:

casopis.bodka@gmail.com

Obsah čísla:

- Rozhovor
- Z našich lavíc
- Recept
- Zábava
- Zabúdačik ☺

Milí Bodkáči...

Tak už je to opäť tu!
Opäť máte všetci v rukách nové vysvedčenie,
opäť sa po chodbách rozoznelo posledné
zvonenie a všetci sme sa rozbehli v ústrety
voňavým, slnkom zaliatym prázdninovým dňom.
Školský rok 2021/22 priniesol
do našej školy veľa nových zmien.
Predovšetkým k nám prišla nová pani
riaditeľka, spolu s niektorými novými pani
učiteľkami, pani asistentkami
a aj s novým pánom školníkom.
Ale zmenila sa aj naša škola.
Po dlhých 45 rokoch sa konečne podarilo
vymeniť staré šatne
za krásne novučičké šatňové skrinky.
Hoci nám aj v tomto školskom roku pandémie
riadne zasahovala do vyučovania,
spoločne sme to všetko zvládli a v druhom
polroku sme si mohli všetci po dlhej dobe
užívať súťaže, exkurzie, besiedky,
výlety či školu v prírode.
Počas roka sa deti spoločne so svojimi pani
učiteľkami a rodičmi učili nielen učivo
z triednych kníh, ale vymýšľali a tvorili rôzne
dielka, z ktorých Vám aspoň malý výber
prinášame v našej Bodke.
Aj náš školský časopis prešiel zmenou.
V rámci šetrenia prírody sme sa rozhodli
školský časopis zverejňovať len
v elektronickej podobe na webovej stránke
školy. Tam si ho všetci nájdete a veríme,
že si ho radi prezriete.
Želáme teda príjemné letné čítanie!

ROZHOVOR

O krátky rozhovor sme požiadali našu novú p. riaditeľku PhDr. Mirku Gajdošovú:

1. Máte za sebou svoj prvý školský rok na našej škole. Za ten čas ste sa už stihli zorientovať vo fungovaní školy. Čím Vás naša škola prekvapila pozitívne a čo sa Vám páči najmenej?

Prestup na ZŠ Lichardova 24 bol pre mňa veľkou výzvou. Šla som do niečoho úplne nového, nové prostredie, kolegovia, žiaci a najmä iný typ práce, na ktorý som bola zvyknutá v predchádzajúcej škole. Aj po roku stále blúdím po škole a hľadám, kde sa nachádza ktorá trieda. Mám veľmi rada žiakov z 1. stupňa. Sú to ešte zlaté a milé deti, ktoré sa dajú formovať. Dievčatká sa vždy pristavia a porozprávajú sa so mnou. Na druhej strane sú žiaci z 2. stupňa a ich problémy so správaním. Niekedy nechápem, čo všetko dokážu žiaci vyparitiť. Ten jeden rok mi otvoril oči, aká je vlastne základná škola, jej fungovanie, jej každodenný život. Bol to pre mňa veľmi náročný, šokujúci rok, ale ako sa hovorí, čo ťa nezabije, to ťa posilní. Počas tohto školského roku som veľa pozorovala, absorbovala a naučila som sa veľmi veľa nových vecí, za čo som vďačná.

2. Ako vyzerá bežný pracovný deň riaditeľky školy?

Začínam pracovať o 7,30 hod. Od rána stále niečo vybavujem či riešim, komunikujem s rodičmi, telefonujem, mailujem a radím sa s pani zástupkyňami o chode školy. Cez prestávky riešim záležitosti s učiteľmi a žiakmi. Doobedie vždy rýchlo prejde a teším sa na obed v školskej jedálni. Po obede pokračujem v miernejšom tempe. Od prvého dňa v novej škole mám stále veľa nečakanej práce. Každý deň je iný a nedá sa mi naplánovať deň, tak ako by som si ho želala, vždy sa niečo vyvíbi, čo moje plány nabúra.

3. Pamätáte si na časy v školskej lavici? Aké predmety ste obľubovali a ktoré Vám nevoňali?

Áno, pamätám si. Chodila som na ZŠ Martinská. Do školy som chodievala rada. Vždy som bola humanitne orientovaná. Bavila ma ruština a slovenčina, vtedy sa ešte neučila angličtina na základných školách. Nemala som rada matematiku a fyziku, hoci som mala veľmi dobrú pani učiteľku. Nešlo mi to do hlavy. Tie predmety boli mojou nočnou morou aj na gymnáziu. Na strednej škole som ruštinu vymenila za angličtinu, ktorú som študovala aj na vysokej škole.

4. Ktorý z vašich učiteľov Vám bol príkladom a prečo?

Na gymnáziu to bola moja slovenčinárka. Bola to veľmi múdra, sčítaná žena, čo som na nej obdivovala. Na jej hodiny literatúry si dodnes pamätám. Tak oduševnene a pútavo vykladala literatúru, najmä ruských autorov. Prinútila nás čítať povinnú literatúru, nedalo sa ju oklamať. Bola prísna, ale spravodlivá.

5. Ako by ste porovnali žiakov Vašich čias a súčasných žiakov?

Žiaci mojich čias nemali mobilné telefóny, počítače či všetky tie „smart“ veci. Trávili veľa času spolu v triede i mimo triedy rozprávaním sa, hraním sa. Stretávali sa po vyučovaní vonku na ihrisku, pred panelákom hrali schovky, naháňačky, v zime sa guľovali, sánkovali na kukuričnom poli, dnešný Veľký Diel. Najväčší trest od rodičov bolo „domáce väzenie“. Popri tom všetkom sme si stíhali robiť domáce úlohy a učiť sa. Nevyhovárali sme sa ako dnešní žiaci na všetko. Boli sme zodpovední. Učiteľov sme rešpektovali, boli našou autoritou. Dnes keď idem po škole ako riaditeľka školy, chýba mi prejav úcty najmä od starších žiakov. Nie žeby som si to vynucovala, ale malo by to byť prirodzené. V mojich časoch sme riaditeľku školy všetci z diaľky zdravili a triasli sme sa pred ňou. Jednu vec u dnešných žiakov obdivujem, a to ich technické zručnosti. Ďalej im závidím možnosti, ktoré im dnešná doba ponúka, len ich treba správne uchopiť a využiť.

6. Aké máte vízie a predstavy o našej škole do budúcnosti?

Ambiciózne (hahahihi). Naďalej udržiavať dobré meno a úroveň školy. Chcela by som vytvárať vhodné prostredie pre žiakov a učiteľov na ich osobný rast. Šíriť v škole priateľskú atmosféru medzi žiakmi, učiteľmi a rodičmi.

Som veľmi rada, že sa nám v tomto školskom roku podarilo vymeniť staré päťdesiatročné šatne - kľetky za moderné šatňové skrinky, ale ešte stále je veľa vecí, ktoré treba v škole vyriešiť, napríklad vybaviť triedy 2. stupňa interaktívnymi tabuľami, vybudovať jazykové laboratórium, knižnicu, vybaviť školu modernými vyučovacími pomôckami atď. Ďalej by som chcela organizovať rôzne spoločné akcie žiakov, rodičov a učiteľov. Jednoducho zveľaďovať školu a pomáhať jej rásť. Verím, že 3. vlna ochorenia Covid-19 bola tá posledná a budúcnosť nám to všetko umožní.

7. Na koniec nášho rozhovoru by sme Vás chceli požiadať, pani riaditeľka, čo by ste odkázali našim žiakom?

Chcela by som ich požiadať, aby boli k sebe slušní, všimli si svoje okolie, nešikanovali slabších a vážili si jeden druhého, najmä svojich učiteľov. Veď učiteľ, je ten, ktorý vám chce pomôcť, má vás rád a jeho starostlivosť a lásku mu treba opätovať aspoň tým, že ho na chodbe pozdravíte, pri vchode do budovy dáte prednosť, aj to je prejav rešpektu.

**Pani riaditeľke ďakujeme a do
ďalších rokov jej želáme veľa úspechov
v jej náročnej práci...**

1. Ktoré z týchto slov použil POH ako prvý?

- a) elégia
- b) fritéza
- c) hip hop

Ako dobre poznáš PAVLA ORSZÁGHA HVIEZDOSLAVA?

2. Je zobrazený na bankovke, ktorá má hodnotu:

- a) 0
- b) 500
- c) neexistuje taká

3. Aké štúdium absolvoval?

- a) právnické
- b) bankárske
- c) učiteľské

4. V akom znamení sa narodil?

- a) vodnár
- b) ryba
- c) blíženeček

5. Bol predstaviteľom:

- a) realizmu
- b) romantizmu
- c) klasicizmu

6. Jeho doplnkom bol/o/a:

- a) farebný motýlik
- b) mašľa
- c) kravata

7. V akom jazyku písal prvé básne?

- a) maďarčina, nemčina
- b) slovenčina, maďarčina
- c) slovenčina, čeština

8. Jeho manželka sa volala:

- a) Ivona
- b) Emília
- c) Ilona

9. Jeho súrodenci boli:

- a) sestra + sestra
- b) traja bratia
- c) brat + sestra
- d) dvaja bratia + jedna sestra

10. Kedy sa POH narodil?

- a) 1841
- b) 1949
- c) 1801
- d) 1901

11. Bol nominovaný na:

- a) Zlatého slávika
- b) Nobelovu cenu
- c) Oscara

12. Kde sa narodil?

- a) Bratislava
- b) Vyšný Kubín
- c) Košice

13. Čím z uvedených možností nebol?

- a) básnik
- b) právnik
- c) spisovateľ
- d) učiteľ

14. Čo bolo pomenované na jeho počesť?

- a) planétka
- b) jazero
- c) cintorín

15. Koľko rokov uplynulo v roku 2021 od jeho smrti?

- a) 100
- b) 150
- c) 200

Správne odpovede si môžeš overiť na poslednej strane Bodky.
Kvíz pre vás pripravili N. Vavreková, V. Čahojová a CH. Wiratsakulthip z 8. A.

Spoza opony

DRAMA-TVOR bol prvý ročník jednodňového krajského festivalu dramatickej tvorivosti zameraného na súčasnú tvorbu mladých ľudí, píšucich autorov divadelných hier a textov v slovenskom jazyku, určených výlučne na javiskové spracovanie.

Festival sa uskutočnil 6. novembra 2021 v Žiline. Organizátorom festivalu bolo Krajské kultúrne stredisko v Žiline a spoluorganizátorom divadelné združenie Art VAMO.

Jedným z cieľov festivalu bolo prostredníctvom workshopov oboznámiť zúčastnených autorov so základnými charakteristickými znakmi divadelnej hry a textu, zoznámiť sa s nepísanými pravidlami pri tvorbe predlohy určenej na divadelné spracovanie, umožniť autorom prezentovať svoj text a poukázať na úskalía skryté v predlohe pri prechode k dramatizácii, javiskovému stvárneniu.

Našu školu na krajskom festivale reprezentovali dve žiačky. **Simona Vaváková** s dramatickým textom: *Pondelok po škole* a **Sophia Vecchio** s dramatickým textom: *Bola mojím prvým anjelom*.

V závere festivalu bola ocenená Simona Vaváková, ako autorka dramatického textu, ktorý najlepšie spĺňal kritériá pre napísanie divadelnej hry. Naša Bodka vám ho ponúka:

Pondelok po škole – dramatický text

Postavy: mama, syn

Rozhovor v byte.

Mama: Ahoj, ako bolo v škole?

Syn: (Povzdych.) Hmm..

Mama: Počúvaš ma vôbec?

Syn: (Znudene.) Nooo...

Mama: Že ako bolo v škole?!

Syn: Ved' dobre.

Mama: Preberali ste niečo nové?

Syn: Nie. Celý čas sme sa na hodine ulievali!

Mama: Rozprávajú sa normálne!

Chvíľu ticha.

Mama: Vieš o tom, že máte zajtra test z chémie a fyziky?

Syn: Super, už ma nechaj na chvíľu si oddýchnuť od školy.

Mama: A z tej biológie si sa spýtal pani učiteľky, že kedy si napíšeš opravný test?

Syn: Ved' som ti to už včera hovoril!

Mama: Tak mi to povedz ešte raz.

Syn: Áno. Pýtal.

Mama: A čo povedala?

Syn: Že budem písať až sa všetci vrátia.

Mama: A to bude kedy?

Syn: Ja neviem, niektorí ho písali aj dnes.

Mama: A prečo ty nie?

Syn: Ja neviééém!

Mama: Sa mi tak zdá, že sa nevieš normálne ani porozprávať.

Syn: Ved', ale tak doteraz som bol v škole, tak mi nachvíľu daj od nej pokoj!
Chvíľa ticha.

Mama: Učil si sa cez víkend vôbec niečo?

Syn: Už prestaň! Vkuse hovoríš len o škole a učení. Nič iné ťa nezaujíma.

Mama: Hej a teba nezaujíma nič iné okrem telefónu a počítača.

Syn: Prosím ťa...

Mama: No nepros ma...

Syn: Čo viac chceš ešte počuť?!

Mama: Neviem. Možno to, ako si chceš opraviť tú biológiu? Keď si ju dnes nepísal...

Syn: Ty si tak otravná... Idem do izby.

Mama: A mne sa tak zdá, že ty sa nevieš správať. Sadni si.

Chvíľa ticha.

Syn: Sedím.

Mama: Sám si hovoril, že ostatní z testu mali jednotky. Prečo by si ju nemohol dostať aj ty. Jednoducho zajtra sa jej opýtaš, kedy si ju opravíš.

Syn: Dobre. Opýtam sa. Spokojná?

Mama: Nebuď drzý. Ja v tvojom veku som...

Syn: Nie som po tebe.

Mama: Ale po otcovi. Ja viem. A jemu si včera povedal, že si po mne. Manipuluješ s nami.

Syn: To nie je pravda. Len sa bránim. Ste otravní a nedáte mi pokoja.

Mama: Dobre. Nechceš, aby sme sa o teba zaujímali.

Syn: Zveličuješ.

Mama: Naozaj?

Syn: Keď prídem zo školy, nechajte ma vydýchnuť. Keď budem od vás niečo potrebovať, poviem vám. Nie som predsa päťkár, a ani štvorkár. Tak mi trochu verte.

Mama: Ale bol si jednotkár. Teraz si niečo medzi dvojkou a trojkou. Zhoršuješ sa.

Syn: Možno práve preto, že na mňa tak tlačíte.

Mama: Fajn, ako myslíš. Súhlasím. Je na čase, aby si sa o seba vedel postarať.

Syn: Konečne uznanie.

Mama: Postarať čiastočne. Ešte nie si dospelý a stále sme za teba zodpovední.

Syn: No, viem si to predstaviť. Aj spolužiaci majú väčšie práva ako ja.

Mama: Mňa nezaujímajú spolužiaci, mňa zaujímaš ty!

Syn: No, jasné. Čo iné som mohol čakať.

Mama: OK. (Krátka pauza.) To znamená žiadne skúšanie, na to je predsa učiteľ. Kontrolovanie domácich úloh a pomáhanie s projektmi, poradia ti spolužiaci. Utužíte kolektív.

Syn: Presne tak som to myslel.

Mama: Tým pádom: nezabudni si dokončiť tie tri projekty, čo máš odovzdať do konca týždňa a na úlohy tiež, čo ste dnes dostali a sú na zajtra. Všetko sám.

Syn: A ty...

Mama: Odchádzam na stretnutie s priateľkami, už dávno sme neboli spolu. Prídem neskôr domov. Otec bude dlhšie v robote, príde o ôsmej. Takže veľa šťastia.

Z našich lavíc

Ema Ryboňová zo 4.C

Vesmír

Najmenší zo slnečnej sústavy je Pluto, preto je zo slnečnej sústavy vyradený.

Merkúr je tiež malý ale nie menší ako Pluto.

Venuša sa mi páči zo všetkých planét najviac

Páči sa vám tiež?

Na Zemi sme sa narodili, je to jediná planéta, na ktorej je život.

Na Marse sa skúma, či tam nie je život.

Jupiter je najväčšia planéta zo slnečnej sústavy, ale slnko je väčšie .

Saturn má okolo seba najväčšiu sústavu prstencov.

Urán patrí medzi plynných obrov.

Neptún je najvzdialenejšia planéta od slnka.

Slnko je najväčšie zo slnečnej sústavy.

Dnes ráno slnko zmoklo. Bola búrka meteoritov.

Slnko: Dnes je veľmi pekný deň.

Zem: Ako vieš?

Slnko: Cítim to.

Mars: Ja to cítim tiež!

Venuša: Ideme na piknik?

Pluto: Áno, áno, prosím!

Urán: Aj ja chcem ísť!

Merkúr: Ja by som chcel ísť tiež!

Zem: Mňa trochu bolí severný pól, ale ja by som chcel ísť tiež.

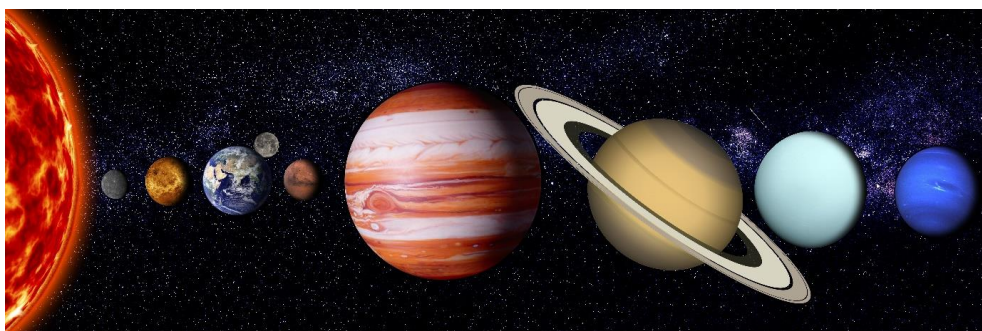
Mars: Mňa nič nebolí, ale tiež by som chcel ísť.

Neptún: Aj ja chcem ísť!

Slnko: Dobré pôjdeme. Choďte sa nachystať na cestu. Galaxie a hviezdy, chcete ísť tiež?

Galaxie: Áno, prosím.

Hviezdy: Aj my ideme!

Však je vesmír nádherný ?

Lea Kováčová a Nina Vilčeková zo 4.C

Tri čarovné kamarátky

Tri čarovné kamarátky Lea, Nina, Ema bývali v mestečku Lemini. Jedného dňa sa Lea zobudila a uvidela sneh po celom mestečku. Rýchlo sa bežala obliecť. Prišla von a hneď chcela postaviť veľkého snehuliaka. Išla zavolať Ninu a Emu, že či by s ňou nešli von. Samozrejme, že išli. Postavili si snehuliaka a veľký kopec.

Na druhý deň mala Nina narodeniny a dostala psíka. Dala mu meno Spajky. Všetky tri s ním išli von na prechádzku. Behal za nimi, ohrýzal im šnúry na topánkach, bol to beťár. Keď psík zanesli domov, dievčatá sa išli hrať. V strede mestečka uvideli veľa ľudí. Tak sa tam išli pozrieť. Uvideli veľa plagátov po celom mestečku. Bolo na nich napísané - drahocenný diamant. Chceli strašne nájsť zlodca, lebo to bol kúsok z múzea. Mysleli si, že dostanú veľkú odmenu. Tak chceli tento prípad vyriešiť. Ale na to sa museli najprv vyspať.

Na druhý deň, keď vstali, tak sa išli pozrieť do múzea. Keď tam prišli, opýtali sa riaditeľa, že či im ukáže kamery. Ukázal im záznamy z kamery a bolo tam vidno zlodca. Nebolo mu vidieť do tváre, ale videli, kam ide. Išiel smerom na Čertovu horu. Každý vie, že je tam veľká jaskyňa menom Démon. Keď to dievčatá videli, tak sa tam chceli vybrať. Opýtali sa rodičov, či môžu ísť samy na Čertovu horu. Samozrejme, že im to nedovolili. Bolo to veľmi nebezpečné. Kamarátky ich neposlúchli a vybrali sa tam o polnoci. Keď prišli na Čertovu horu, tak sa skryli za veľký kameň, lebo uvideli zlodca. Rýchlo zavolali policajtov.

Kým prišli policajti, zloď utiekol preč. Dievčatá ho prenasledovali a videli, ako zloď vošiel do Démonskej jaskyne. Vedeli, že tam išiel skryť diamant.

Tomáš Mastalič zo 4. C

Raft - O dvoch bojovníkoch

Dvaja chlapci sa raz hrali na ihrisku a hrali RAFT, no potom sa objavili v neznámej dimenzii. Boli dosť šokovaní. Ale nestáli tam len tak, snažili sa pochopiť, čo sa stalo. No keď uvideli vo vode drevo, hneď im to došlo, čo sa stalo. Boli v známej dimenzii - BOLI V HRE RAFT!!!

Boli raz dvaja bojovníci a „vcuclo“ ich do hry Raft. Začudovali sa, lebo to bolo trochu iné ako byť vonku a hrať to na telefóne. Ale boli odvážni a nestáli tam len tak. Jeden bojovník chytil hák a druhý zas vyrábala z toho, čo naložil ten prvý. Boli takí usilovní, až nastala noc. Nechceli spať na tom tvrdom dreve. Nemali ani posteľ, na ktorých by mohli zaspieť. Museli teda uloviť seno! Ale nikde nič. Žiadne seno - žiadna posteľ. Takže museli predsa len spať na tom tvrdom dreve. Bolelo to, lebo byť na tom olúpanom dreve, nie je nič príjemné. No do rána bolo ešte ďaleko, tak to museli vydržať.

„Héééj, tam je seno!“

„Nehovor!“

„Je tam seno! Daj mi hák, ja ho ulovím!“

„No tak dobre, na.“ „Čože?! Ty máš naozaj seno?“

„Áno mám a dám ti polovicu.“ Seno si položili na raft a konečne sa ako tak vyspali.

Prišlo ráno a bojovníci boli prekvapení, čo vidia. Žralok na palube!!!

Na Vianoce

Čaro Vianoc

Aj tento rok k nám zavítali čarovné Vianoce,
kedy sa všetko vôkol nás trblieta a ligoce
a všade svietia vyzdobené stromčeky,
pod ktorými ležia štedré darčeky.

Rodina sa v radostnom kruhu navzájom spája,
a všetci spoločne tento obľúbený sviatok slávia.
Pripomínajú si narodenie malého Ježiška,
keď počas tichého večera znie vianočná pesnička.

Celý deň rozvoniava každá kuchyňa,
všade sa chystá slávnostná hostina:
kapustnica s tradičnými hubami,
aj šalát s kaprom či inými rybami.

Blízki zasadnú si k spoločnému stolu,
ruky spoja v modlitbe k všemohúcemu Bohu.
Zachovávajú sa rôzne rodinné tradície,
každý si vymýšľa do ďalšieho roku nové ambície.

Zabúdame aj na všetky vzájomné hádky,
prajeme si spoločne pokojné vianočné sviatky.
Vinšujeme zdravie, šťastie a pokoj v duši,
nič zlé nech našu radosť nikdy nepreruší.

Simona Vaváková, 8.B

Modlitba

Otče milý, zdatný, všemocný,
Príjmi moje dary, nedaruj mi chmáry.
Síce si starý a sám,
Ale aj milý a dobrý pán.
Asi tam nemáš kamarátov,
ale tu dole si nájdeš priateľov.
Tvoj výtvor je zlý aj dobrý,
Ale príklad ty si skvelý.
Je to radosť vypekať,
a smútok od tela odrezať.
Amen

Filip Comorek, 8.B

Modlitba

Bože dobrý, bože milý,
opatruj nám rodinu.

Aby sme si dlho žili,
vyslyš moju modlitbu.

Dnešný deň bol krásny,
ďakujem ti úprimne.

Vyslyš moje prosby,
netrestaj ma nevinne.

Ďakujem ti za zdravú rodinu,
lebo anjeli ju strážia.

Ruky na nás pokladajú,
mne sa veľmi páčia.

Tak sa s tebou lúčim,
opatruj nám naše sny.

Ráno, keď sa zobudím,
bude to deň úžasný.
Amen

Tobias Mištrík, 8.A

Vianočná modlitba

Milý anjel vianočný,
zožeň rezeň na tanier,
na nožku pruhovanú ponožku,
nech zapadne domček snehom,
budeme sa spúšťať brehom,
pošli radosť všetkým deťom,
nech modlitba letí svetom.

Peter Sucháň, 8.A

Modlitba

Zavolám si anjela, nech mi pranie zažela...
Nech Vianoce sú na ľade a my všetci v dobrej nálade.
Poprajme si zdravie, šťastie, nech nám láska v srdciach rastie.
Po Vianociach už len krok a budeme mať krásny Nový rok!
V novom roku veľa lásky, na tvári žiadne ďalšie vrásky.
Každému, nech úsmev na tvári, od radosti zažiarí.
Buď me prosím k sebe milí, v nešťastí aj v kratochvíli.
Ešte raz sa pomodlíme a svoje sny si vyplníme.

Stanislava Somíková, 8.B

Vianočná modlitba

Anjel Boží, strážca náš,
ty vždy dobré skutky vykonáš.
Nech aj tento rok na Vianoce,
hviezda na stromčeku sa
ligoce,
nech sme zdraví, stále usmiati,
plní krásnych chvíľ
a spoločných objatí.
Amen

Veronika Čahojová, 8.A

Detská modlitba

Pane Bože, otče náš,
všetky deti navždy stráž.
Keď sa hráme, spíme, stojíme,
na moste či skale,
ty buď s nami v duchu stále.
Mama, otec, tí sú pri nás,
starajú sa ako vedia,
ty však vieš ako za nás
riadia svet anjeli v horách,
vedia čo nás naučiť,
kde po svete povodiť,
ako všetko pochopiť.
Tak pri nás otecko buď,
ďakujeme, s láskou súď.
A keď sa raz uvidíme,
všetko si to vysvetlíme.

Šimon Richard Košík, 8.A

Modlitba za rodinu

Nebeský Otče,
ďakujem Ti za všetko,
čo si nám tento rok dal,
čím si nás vetkých požehnal.
Ďakujem Ti za túto chvíľu,
kedy môžeme byť všetci spolu.
Prosím Ťa o zdravie, šťastie,
lásku,
nech mama nemá žiadnu
vrásku ☺

Radoslav Vojtek, 8.B

Modlitba za rodinu

Pane, odpusť moju vinu
a ochraňuj moju rodinu.
Nech u nás stále žiari láska

a srdcia nezjazví žiadna vráska.
Nech je zdravá celá rodina naša,

táto prosba nech sa k Tebe vznáša.

Prosím Ťa medzi nami zostávaj,
aby bol vždy u nás raj.

Matúš Surovčík, 8.B

Vianočná modlitba

Modlitba vianočná, plná vd'ačnosti a chvály,
v tieto dni sviatočné k Tebe, Bože, vznáša sa,
za ten Dar vzácny, nám z milosti daný,
ktorý skrze Krista, mocný Boh svetu prináša.

Modlitba vianočná, plná prosieb vrúcich,
k Tebe, ó Bože môj, z hĺbky srdca letí,
za zdravie, za lásku, za nasýtenie hladujúcich,
za radosť a šťastie všetkých Tvojich detí.

Modlitba vianočná, plná prosieb skromných,
aby všetci slabí mali mnoho síl,
aby si podal pomocnú ruku chorým,
aby každý človek zažil len mnoho pekných chvíľ.
Vaváková Simona, 8.B

Spolupráca s družobnou školou

Tento rok sa v našej triede 4. A uskutočnil projekt „ Spoznaj sa s českým kamarátom“ . Pani učiteľka o každom z nás napísala krátku informáciu a poslala ju pani učiteľke do Písku, kde máme družobnú školu. Ich pani učiteľka napísala zase nám o svojich žiakoch, a tak sme si každý niekoho vybrali. Všetci z nás poslali kamarátovi projekt o sebe v angličtine a následne oni poslali nám. Takto sme si poslali pár projektov a zoznámili sme sa. Ja som sa so svojou kamarátkou zoznámila a neskôr sme si častejšie volali, písali a stali sa z nás skutočné kamarátky. Vďaka tomu projektu sme spoznali, získali nových kamarátov a naučili sa tvoriť prezentácie. Veľmi sa nám to páčilo a radi si to niekedy zopakujeme.

Sára Budinská, 4. A

Beseda s Gabrielou Futovou

V stredu 15. júna sa nám na tretíkrát podarilo stretnúť sa so spisovateľkou Gabrielou Futovou v Krajskej knižnici Žilina. Dozvedeli sme sa o nej zaujímavé veci : napríklad, že má 41 zvierat, alebo že knihu Bezláska jej trvalo napísať iba jednu noc. Vydala už 29 kníh a píše ďalšie. Jej deti nechceli, aby o nich písala, ale jednu o svojom synovi nakoniec napísala. Má sovu Plamienku driemavú, a keď sa na ňu pozerá, tak sa schová do búdky. Pani Futová sa učí veľa cudzích jazykov. Najprv pracovala v knižnici a neskôr sa vypracovala na spisovateľku. Knihu Dokonalá Klára napísala podľa jednej jej čitateľky v knižnici (ktorá to ešte nezistila). Beseda sa nám veľmi páčila, kúpili sme si od nej knihy, ktoré nám aj podpísala.

dievčatá zo 4. A

My sme 3.A

Riško sedí s Miškom,
Miško sedí s Riškom.

Mathias si dal buchty,
uvarené z kuchty.

V triede je aj super Laura,
okolo nej krásna aura.

Sárka stále maľovala,
ani večer nezaspala.

Naša Timi, Timejka,
rýchla je jak šprintérka.

Agi sedí pri okne,
teší sa, keď nezmokne.

Náš spolužiak Fefe,
surfuje na nete.

Ferkov kamarát je Tobiáš,
aj ty - rád ho spoznáš.

Hnedovlasý pán,
to je Damian.

Damiho brat Tobi,
chodí rád do OBI.

Druhý Tobias sedí vedľa,
vysoký je ako jedľa.

Náš spolužiak Samo,
je to dobrý kamo.

Matúš, Matúš, Matúši,
po tanku hneď zatúži.

Kamarátky Mišky,
chytré sú jak líšky.

Pri Andrejke sedí Elka,
natočí ich SAMSUNG telka.

Nelka, to je dievčatko,
nemá vlasy nakrátko.

Dlhé vlasy má aj Sofi,
občas si ich zviaže v copy.

Filip, ten je veľmi rád,
s každou knihou kamarát.

A kamarát Šimon?
Smiešny je jak mimoň.

Pani učiteľka Deniska,
tá nás veľmi rada vystíska.

Naša škola to je miesto, kde ja chodím rád,
pridaj sa aj ty a bud náš kamarát.
Budeme sa zabávať a možno sa aj hrať,
príď a uvidíš, budeš sa dobre mať'.
Aj športovci si prídu na svoje,
oblečú si svoje výstroje.
Keď som hladný, keď mám smäd,
teta kuchárka ho zahasí hneď'.
Naša škola Lichardova,
zabaví vás hneď' a znova.

Filip Bujaček

Päťkrát päť' je dvadsať päť', ypsilony ostanú,
našli sme si kamarátov, čo sa nás vždy
zastanú.

Mnohí z nich sú zo zborovne, tí ostatní z
triedy,
priateľstvo je istota, čo sa nikdy nemení.

Matúš Dobšínský

Denne je ti dobre v škole plnej detí.
V ktorej na nás vedomosti v triedach čakajú.
A keď vonku prší, napätí sme v duši,
nové, nepoznané veci lákajú.
Naša krásna škola pozýva a volá
všetky deti, ktoré chcú niečo znamenať'.
Triedy ako z cukru, môžete nakuknúť',
Alebo sa v nich aj učiť', ak nemáte strach.

Gréta Malá

Máme žiakov - mysliteľ'ov,
máme kráľa čitateľ'ov,
športovcov i športovkyne,
žiadny talent nezahynie.
Vyhod'te si všetci z hlavy,
že učenie nás nebaví,
stále samé exkurzie,
na hodinách zábava je.

Sofia Matejovičová

Škola to je miesto naše,
na obedy máme kaše.
Slovenčinu sa učíme,
na hodinu sa pripravíme.
Učiteľ'ov počúvame,
nech sa niečo naučíme.
Každý deň s kamarátmi,
v laviciach sedíme.

Sára Mlynárová

Nad školou sa blýska,
tašku vidím z blízka.
Hromozvod ju chráni,
knihy tak zachráni.
Písmená sú pod strechou,
zatočíme s neplechou.
Škola je vždy veľmi hravá,
obzory nám pootvára.

Jakub Tabaček

Do našej školy sa každý žiak teší,
lebo ho čakajú samé dobré veci.
Sranda musí byť každý deň,
lebo bez srandy by nebol deň.
Učitelia sú perfektní,
lebo bez nich nie je múdry nik.
Sme najlepší žiaci na svete,
že takých ako sme my nikde nenájdete.

Adam Matej

Lichardova to je škola,
základná aj umelecká.
Učebnice, zošity,
nadšené máš pocity.
Do sveta sa dozaista,
vydá kuchár, murár i huslista
Pomáhať' a pracovať',
v živote sa dobre mať'.

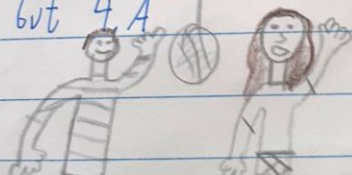
Michal Kováček

Škola v prírode 4. A, B, C

ŠVP V REPIŠTI

Tento rok sme boli v škole v prírode a podľa mňa sa tam všetkým páčilo. Odniesli sme si odtiaľ strašne veľa zážitkov. Hrali sme tam veľa hier jedna z nich sa volala: AGENTOO PRO. Boli sme aj v krásnom meste: Sklené Teplice. Prvý deň sme boli pri krásnom hrade Marcus (Marhus). Na tieto zážitky nikdy nezabudnem.

Matej Gut 4.A

Škola v prírode

Odkedy sme sa vrátili zo školy v prírode, cítila som sa oveľa viac uvoľnená a už mi vôbec (veľa menej) nevadí, keď som v širšom kolektíve. Škola v prírode vo mne vzbudila ľudskosť a naučila ma rýchlosti a disciplínu. Už nie sme nafukane a arogantné deti, ktoré myslia len na seba. Teraz sú z nás (z veľiny) milujúce deti (aj keď v štedrú vývinu), ktoré držia spolu a majú sa rady.

Alžbetka Zacharová

4.B

ŠVP

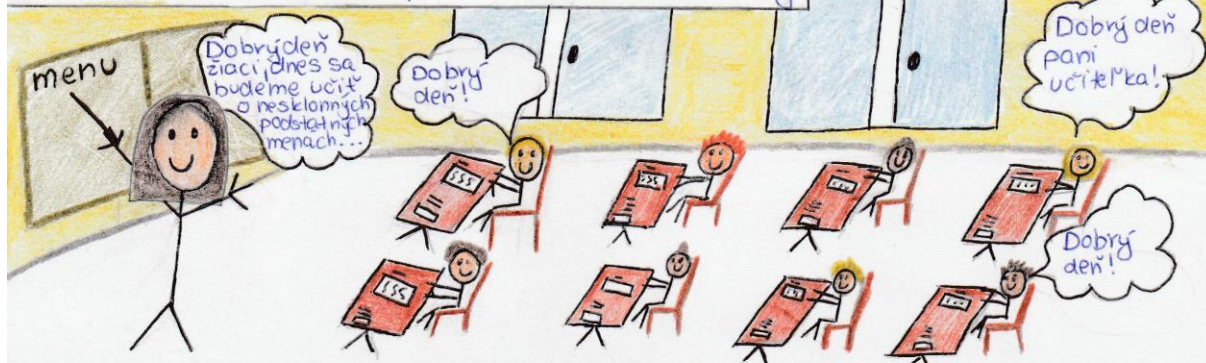
Nemožem hovoriť za všetkých, ale myslím že si každý z nás odniesol veľa dobrých zážitkov na ktoré nikdy nezabudne. Zo školy v prírode sa nám odchádzalo ťažko, ale s kopou spomienok. Na diskotéky, hry, výlety proste na všetko nikdy nezabudnem.

Návšteva

Nina Badárová, 8.A

1. Ako každé pondelkové ráno, žiaci mali hodinu slovenčiny

2. Zrazu počuli veľký rachot do okna a čudovali sa čo to môže byť.

3. Po chvíľke žiaci zistili, že to bol vták.

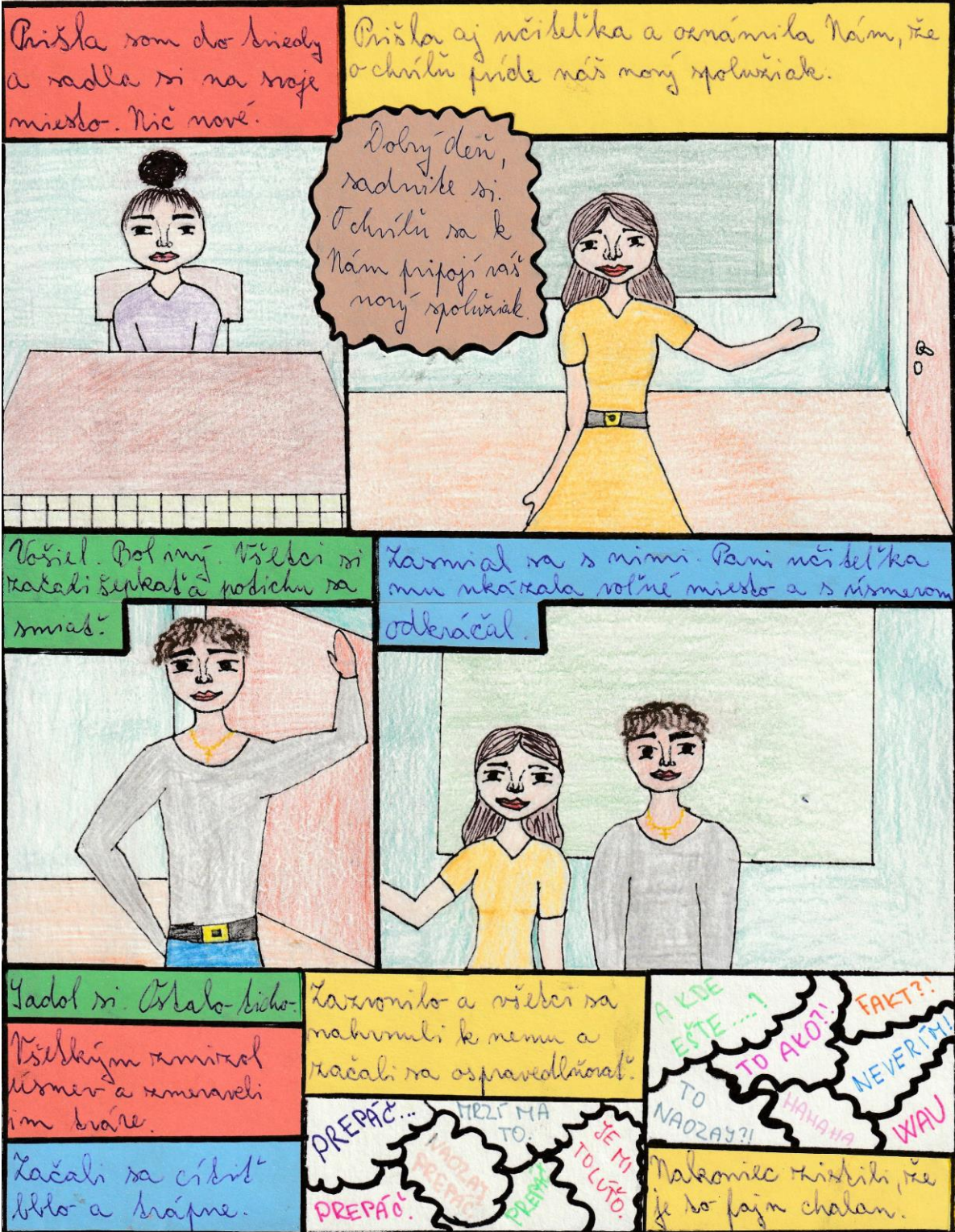
4. Na pomoc poraneného papagája prišiel pán školník.

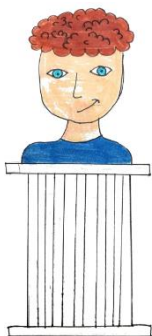

5. Neskôr, Fero prišiel na to či je ten papagáj a chlapci ho išli odovzdať majiteľke.

Novinka
Sofia Vecchio, 8.B

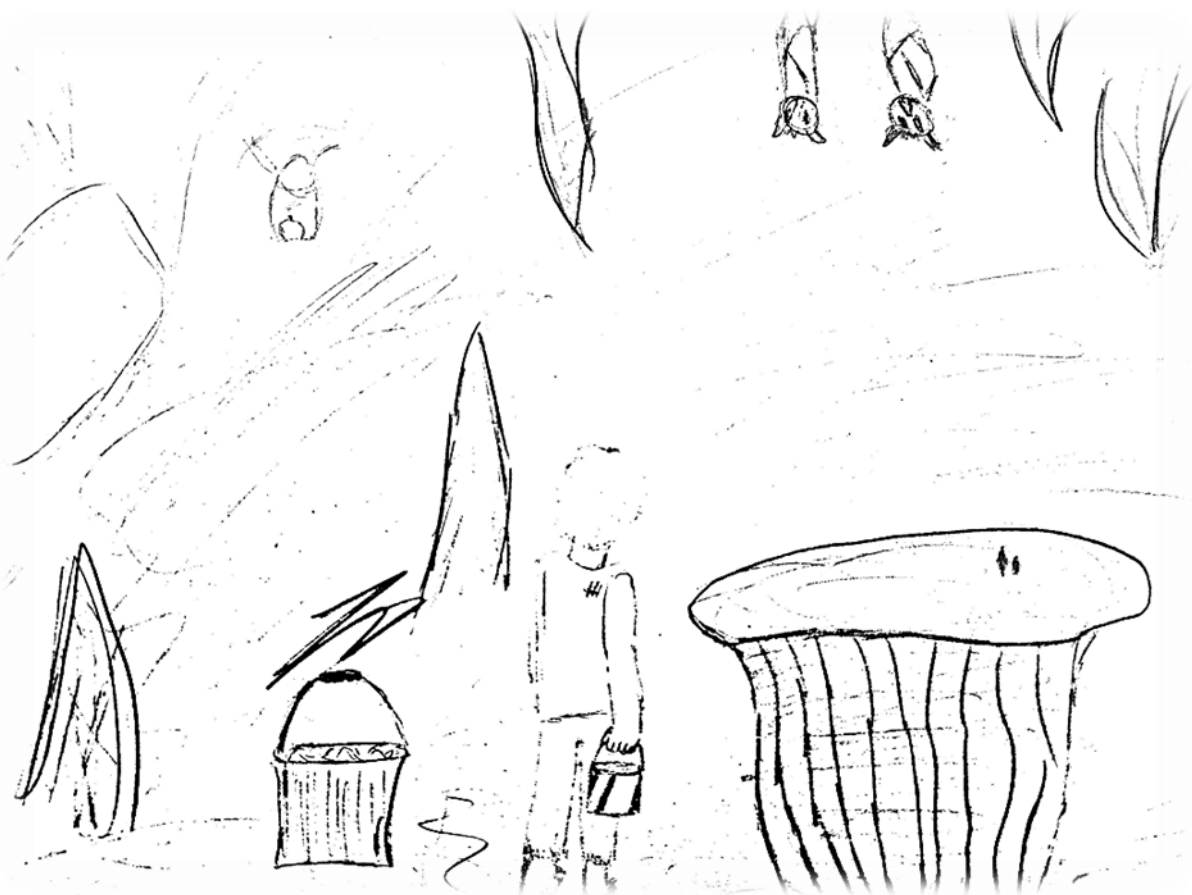

Stará povest' planéty Lilén

Karin Majerová, 5.B

Kedysi dávno dvaja priatelia z planéty Lilén (vtedy sa ešte volala Lilénia) vynášali farbu a vodu. Žili v jaskyni, ktorá mala zvláštnu energiu. Keďže priatelia boli rozumní, nesnažili sa zistiť, čo za energiu to jaskyňa vyžaruje, lebo by to pravdepodobne prinieslo iba viac problémov. No stále tu bolo pokušenie, ktorému jedného dňa neodolali a pustili sa do pátrania. Išli do svojej dielne a odtiaľ si vzali vodu a farbu, pretože to bolo to najcennejšie, čo mali. Vybrali sa do chodby, v ktorej nikdy neboli, pretože sa im zdala veľmi nebezpečná. Vyžarovalo z nej totiž silno žiariace modré svetlo. Dnes sa ale prekonali a šli dnu. Keď tam vošli, akoby ich telá opustili duše. Telá dvoch priateľov išli k nádrži na vodu, ktorá stála uprostred. Keďže bola nádrž prázdna, prvé telo do nej vlialo vodu, ktorú prinieslo. Potom pristúpilo druhé telo a do vody vlialo farbu. Vtedy sa telám vrátila duša a jaskyňa sa celá zrútila. Keď sa prebrali, stáli v úplne inom svete, všetci sa im klaňali a spievali na slávu. Vraj zlomili kliatbu zabudnutia, ktorú uvrhol zlý a veľmi mocný obor Ladeus. Kliatbu mohli zlomiť iba dvaja seberovní, no nie nepriatelia. Museli byť múdri, ale natoľko, aby im zostalo aj trochu ľudskosti. To obaja priatelia mali. O pár rokov, keď už dvaja múdri priatelia odišli zo sveta živých, obyvatelia Lilénu im postavili chrám a sochy na počesť ich záchrany. Chrám v Liléne stále stojí a každoročne sa dvaja priatelia oslavujú.

Láska za hrob

Alex Košťál, 5.B

Kornélia Arháľiová bola krásne devätnásťročná múdra a šikovná dievča. Mala hnedé vlasy, malý noštek, opálenú pokožku a predovšetkým nádherné modré oči ako nezábudky.

Písal sa rok 1822 v Žiline. Kornélia mala mať o týždeň svadbu. Matka jej pripravovala svadobné šaty biele ako sneh. Mala sa vydávať za Michala Fornema. Ženich bol pohľadný muž, obľubovaný u dievčat. On si však vybral Kornéliu. Ona si síce nevedela zvyknúť, že sa bude volať Fornemová, no nakoniec sa s tým zmierila. Michala veľmi ľúbila a Michal ľúbil ju. Prešlo päť dní a Kornélia bola celá bez seba. O dva dni sa mala vydávať!

Stala sa však tragédia. Do Žiliny prišla banda zbojníkov, všade sa rozhostil rozruch. Zbojníci kradli a zabíjali. Banditi zrazu začali pokrikovať: „Viem, že si v tomto meste, Fornem! Dostav sa na Mariánske námestie! Ak tak nevykonáš, budeme viac zabíjať!“ Kornélia na ten studený a bezcitný hlas nikdy nezabudne. Začudovane sa pozrela na Michala a ten povedal: „Raz v krčme U diabla v Ružomberku, pivo sa lialo, hrali sme karty. Začali do toho prikladať peniaze, prikladal som a prikladal. Peniaze došli, chcel som ešte hrať, a tak som sa u nich zadlžil. Povedali mi, že chcú tie peniaze do troch dní. Bol som v kaši a nemal som ich kde nabráť. Tak som utiekol do Žiliny. Kým som získal tie peniaze, zabudol som na nich. Držte palce!“ a odišiel.

Na námestí panoval rozruch. Všetci sa nevedeli dočkať, kedy odídu tí banditi. Michal k nim dorazil s mešcom dukátov a oni povedali: „Konečne sme ťa našli! Takto sme vyzabíjali päť dedín a trvalo nám to desať rokov. Za toto budeš pykať!“ BUM, zastrelili ho. Mešec zobrali a telo hodili so studne.

Kornélia počula výstrel. Dobešla na námestie, ale zbojníci tam už neboli. Hľadala Michala, mešťania smutne hľadali na studňu. Kornélia nechápala. Potom jej jeden mešťan povedal, čo sa stalo. Kornélia Michala ľúbila a srdcervúco sa rozplakala. Chcela sa zbojníkom pomstiť. Pozrela sa do studne a tam ležalo mŕtve telo. Ešte viac sa rozplakala a urobila mu dôstojný pohreb. V noci, presne o polnoci, v Žilinských katakombách, nakreslila na podlahu Dávidovu hviezdu. Na každý roh zapálila sviečku. Chcela sa ešte rozlúčiť s Michalom. Začala odriekať nezrozumiteľné slová a vtedy začali pukať steny. Pred ňou sa vytvorila hmľa a vystúpila z neho postava. Bol to Michal, bledý ako stena a mračil sa. Kornélia ho chcela objasť, ale jej ruka prešla cez Michalove telo. Michal monotónne spustil: „Kornélia moja zlatá, studňu, do ktorej som spadol a dušu vypustil, zamrežuj a silným zámkom spútaj puto naše.“ A zmizol. Ihneď vybehla z katakomb, chcela nájsť nejaký zámok. Bežala domov a zobrala zámok. Bol to medený zámok a svojou sponkou naškrabala M+K a srdiečko. Rýchlo vytrielila na námestie a zámok hodila do studne. Pofúkol jemný vánok a potom začali padať kvapky. Neboli studené, boli príjemné teplé. Zrazu sa objavil Michal a stratil sa v studni. Nešťastná Kornélia za ním skočila. Žilinčania dali studňu zamrežovať.

A od tej chvíle sa vždy Žilinské putá zväzovali zámkami na studni.

Alex svojou prácou získal 3. miesto v súťaži Žilina – moje mesto 2022 vo svojej kategórii.

Srdečne blahoželáme!!!

Na opačnej strane

Karin Majerová, 5.B

16. 7. 2026 13:22

Ahoj, volám sa Leta Lunerová a toto je príbeh o tom ako som zachránila svet. Vlastne nie celý svet, ale iba mesto. Konkrétne Žilinu. Ale pretým ako sa pustím do rozprávania, idem si urobiť kávu a trochu sa Vám predstavím.

Moje meno je Leta Lunerová, 4. marca som oslávila svoje 23. narodeniny, bývam s mojou najlepšou kamarátkou Alic v malom 3-izbáku na bulvári a práve som doštudovala architektúru.

Mohli by sme teda začať s príbehom.

„Alic! Alic!“ vykrikujem po celom byte, „Kde si toľko? Nevieš, kam som si dala moje obľúbené nohavice?“ zúfalo som dopovedala, keď moja priateľka konečne pribehla. „Naozaj si nepamätáš? Včera si ich dávala do práčovne, lebo si ich obľala šťavou z čučoriedok!“ pripomenula mi. „Aah, no dobre, oblečiem si iné.“ Aj tak už meškám.

Sľúbila som tete Lauren, že jej postrážim malú Oliviu. Mali sme sa stretnúť na námestí v nejakej kaviarni. Keď som dorazila ospravedlnila som sa, že som neprišla včas a teta Lauren odišla. Objednala som si kávu a pre Oliviu čaj. A vtedy som si všimla niečo zvláštne. Počula som skuvíňať nejakého tvora, ale naokolo neboli žiadne zvieratá ani nič podobné. Keď som sa chystala odísť na detské ihrisko, stále som počula niečo čo pripomínalo nárek. Nakoniec som to teda nechala tak. Nechala som Oliviu hrať sa na pieskovisku, a potom som ju pohojdala. Okolo tretej sa teta Lauren vrátila a mohla som ísť domov.

„Dovidenia Lauren! Maj sa, Olivia!“ pozdravila som sa a utekala domov, lebo začalo pršať. Pri bytovke som zaváhala, pretože som znova počula ohlušujúci rev. Zaujímavé, bola som jediná, ktorá to počula, ostatní ľudia pokojne kráčali ďalej. Išla som sa teda pozrieť do vnútrobloku, či niečo neuvidím. Najprv som nič

nepostrehla, ale potom som zazrela tieň niečoho obrovského. Vyhľadala som miesto, odkiaľ tieň ide a zdvihla som hlavu. Najprv som videla iba dve obrovské chlpaté nohy, neskôr aj brucho, taktiež chlpaté a nakoniec, keď sa tvor vzdialil dostatočne, aby som ho videla celého, zbadala som aj obrovskú tlamu. Pozerala som sa na obludu s otvorenými ústami a nevedela som uveriť, na čo práve hľadím. Vtedy sa pri mne zjavila veľmi krehká žena, ktorá pôsobila dojmom víly. Mala smaragdovo zelené veľké oči a jemné, svetlé vlasy. Oblečené mala belasé šaty

a bola celkom bosá. Keď som sa na ňu zadívala, spustila: „To je Orenoi, vládca všetkých orenoiových víl.“ Takže naozaj je víla, pomyslela som si. „Je zvláštne, že ho vidíš. Jeho sila mu zakazuje zviditeľniť sa pred ľuďmi, no ty si pravdepodobne výnimka.“ Práve keď som sa chcela opýtať, kde žijú, že sa tu tak zjavila, odpovedala na moju nevyslovenú otázku: „Žijeme práve tu, iba na druhej strane. Aby si to pochopila, žijeme v Žiline na opačnej strane zeme. Čiže ty stojíš na našej krajine a z nášho pohľadu my stojíme na tej vašej“, povedala.

„Nechceš ísť k nám domov? Tam sa o tom porozprávame, aj tak tu prší,“ navrhla som, lebo už som bola celá premočená od dažďa a potešilo ma, že víla súhlasila. Alic musela medzičasom odísť, lebo keď sme vošli do bytu, nebola tam. Rýchlo som si odložila veci a priviedla vílu do obývačky. Dlho sa ospravedľovala, že sa nepredstavila a povedala, že ju môžem volať Leyla. Taktiež som sa predstavila a začala rozhovor. Tesne pred

Leylinym odchodom som sa ešte na niečo povypytovala a zistila som, že Orenoi je uväznený v Žiline, tak preto tak reve.

Keď sa náš dlhý rozhovor skončil a Leyla odišla, išla som si rovno ľahnúť. Premýšľala som, prečo Orenoi vidím, lebo to bola jediná otázka, na ktorú mi Leyla nevedela odpovedať. Dážď čoraz silnel, až z neho bola veľká búrka. Mala som pocit, že búrka silnie kvôli Orenoiomvu žiaľu. Chýbala mu jeho ríša a priatelia. Ako vládca bol veľmi priateľský a milý, ale teraz sa celá Žilina močila v daždi.

Keď večer prišla Alic, všetko som jej vyrozprávala a ona na mňa iba hľadela a napäto počúvala. Samozrejme, najprv tomu nechcela veriť, ale nakoniec, keď som povedala, že si z nej naozaj nerobím dobrý deň, mi uverila. Keď sa mi konečne podarilo zaspáť, zdali sa mi divoké sny. Snívalo sa mi o tom, ako Orenoi zaplaví celú Žilinu, neskôr celé Slovensko, potom Európu a nakoniec bude zaplavená celá planéta. Leyla hovorila, že im sa tiež ríša rozpadá, lebo čarodejník, ktorý uväznil Orenoiu, im ničí krajinu. Uf... dúfam, že sa to nestane naozaj. Stále sa niesla búrka a ja už som si bola na sto percent istá, že to je kvôli Orenoiomvu zúreniu a plaču.

Po raňajkách som si obliekla príšplášť a rozhodla sa vyhľadať Orenoiu. Chcela som s ním prehovoriť, aj keď Alic to pripadalo beznádejné. „Chcem to aspoň skúsiť.“ protestovala som.

Keď som vyšla z bytovky, okamžite som vedela, kde vládca víl je. Bol za kaviarňou, hneď vedľa tej, kde som sa včera stretla s tetou Lauren a Oliviou. Rozbehla som sa tým smerom. „Vládca Orenoi!“ zvolala som čo najhlasnejšie, aby ma počul. Dlho sa nič nedialo, ale potom ma zrazu zdvihol do vzduchu a hromovým hlasom sa ma spýtal, ako je možné, že ho vidím. Povedala som pravdu, že neviem. Začal ma vypočúvať a kládol mi otázky ako napríklad, či som skutočne človek, kto sú moji rodičia a chcel celý môj rodokmeň! Poslušne som odpovedala a povedala som mu o našom rozhovore s Leylou. Búrka trochu zoslabla, ale to bolo asi tým, že bol Orenoi zamestnaný rozhovorom so mnou. Prisľúbila som, že sa mu pokúsím pomôcť dostať sa späť do jeho krajiny a ešte som sa povypytovala, čo sa mu stalo. Keď som odchádzala, poprosila som ho, aby ostal pokojný, inak sa búrka ešte zhorší. Doma som si všetko, čo mi povedal Orenoi, zhrnula. Naozaj ho sem poslal čarodejník, som jediná osoba, teda okrem čarodejníka, s ktorou sa môže rozprávať, lebo čarodejník ničí Orenoiovu krajinu a víly ju musia držať pokope. Som luanág, čo znamená, že môžem ísť do sveta orenoiových víl, vidieť Orenoiu aj víly, ale nie som čarovná bytosť. Taktiež som sa dozvedela, že Žilina spája všetky čarovné svety, pretože na opačnej strane Žiliny bola vytvorená ríša orenoiových víl, ktorá je najdôležitejšou ríšou a z nej vznikli ostatné svety.

Uvarila som si čaj a išla za Alic do izby. Opýtala som sa jej, či sa nejde so mnou prejsť, keďže konečne prestalo pršať. Súhlasila a išli sme si kúpiť zmrzlinu. Keď som jej dopodrobna opísala náš rozhovor s Orenoiom, zmenila názor a povedala, že ten rozhovor mal zmysel. „Zistili sme veľa ďalších zaujímavých vecí,“ povedala s úškrnom a sarkasticky doplnila, že jej najlepšia priateľka je luanág a to je úplne obyčajná vec. Ja som nad tým iba prevrátila oči. Tesne

pred príchodom domov znova začala búrka. Pred bytovkou som sa zarazila a zľakla sa, čo sa s Orenoiom deje. Vybehla som hore po schodoch, hodila cez seba príšplášť a utekala za ním. Keď som zazrela jeho obrovskú siluetu, trochu som sa poponáhľala. Bola som dostatočne blízko a videla som, že Orenoi sa s niekým rozpráva. Keďže mi Orenoi povedal, že ho vidíme iba my s čarodejníkom, bola som si na sto percent istá, že je to on. Zľakla som sa a schovala som sa, aby ma nevideli. Kvôli búrke som skoro nič nevidela, ale počula som ich veľmi dobre. Jééj! Moje ušné bubienky nesklamali a všetko som dobre počula. „Oooh! zachechtol sa čarodejník „Myslel som si, že niekto taký mocný ako ty tu už dávno nebude“ začal sa mu posmievať. Vôbec sa mi to nepáčilo, tak som do toho zasiahla. „Zaujímavé, že ríša orenoiových víl ešte stále žije“, začala som. „Myslela som, že niekomu takému mocnému ako si ty nebude robiť problém celú ríšu zničiť“, vrátila som mu to rovnako. Nevyzeral urazene, ale aspoň som trochu upokojila Orenoiu. Nazval ma luanágovým dievčatom a povedal, že nemá zmysel tráviť s nami čas. Práve keď mal v pláne odísť rýchlo som sa ho dotkla, lebo som pochopila, že sa ide premiestiť. Celá som sa krútila a svet okolo mňa sa točil. Bolo mi na zvracanie. Čarodejník nevyzeral moc nadšene, že som sa s ním zviezla. Konečne sme dopadli na zem. Ja som sa celá

roztrasená ledva postavila a rýchlo utekala za čarodejníkom, ktorý už bol na odchode. Až teraz som si uvedomila, že sme v ríši orenoiových víl, lebo som ich všade videla. Pokúšali sa zastaviť tečúcu hrádzu, ktorú čarodejník pravdepodobne nechal zrútiť. Muselo to byť krásne miesto, ale teraz to tu bolo zničené!

Keď som konečne čarodejníka dobehla, opýtala som sa ho naštvané: „Prečo to vlastne robíš? Načo ti bude zničené celé toto nádherné miesto? Má to vôbec nejaký zmysel?“ „Áno, má.“ vyhol sa priamej odpovedi a zmizol preč. Vôbec som to nechápala. Teraz vyzeral naštvané. Keď sme boli s Orenoiom, správaj sa úplne inak! Po chvíli kráčania som narazila na Leylu. Pozdravila som sa a opýtala sa, či tu niekde majú knižnicu. Leylina odpoveď bola, že ak pri najbližšej križovatke odbočím doprava, hneď ju uvidím. Srdečne som sa jej poďakovala a popriala veľa šťastia pri záchrane ríše. Leyla sa celý čas tvárila začudovane. Asi preto, lebo nevedela, že som luanág. Práve preto som chcela ísť do knižnice. Po chvíli chôdze som si uvedomila polohu chodníkov, kopcov a budov. Sú rozložené tak isto ako v Žiline!

Keď som vošla do knižnice nikto tam nebol. Knižovníčka asi tiež pomáhala so "zaplátaním" dier v hrádzi. Všetkých víl a Orenoiu mi bolo úprimne ľúto. V knižnici boli aj knihy, ktorých názov som nevedela ani prečítať. Ako knihomoľku ma to dosť naštvalo. Bolo tam toľko kníh! Najradšej by som tam zostala celé hodiny, ale chcela som pomôcť, tak som si musela niečo pozisťovať a nechcela som každého obťažovať. Keď som sa otočila, lebo som niečo začula, videla som, ako sa ku mne blíži Leyla. Áno viem, nebolo to nič extra. Žiadna príšera, obluda či upír. Proste obyčajná malá víla, ktorú som si napriek jej všetkým nedokonalostiam vážila. Zastala predom mnou a rýchlo spustila:

„Keď som si uvedomila, že som ti povedala, kde je knižnica, musela som ísť za tebou!“ Zhlboka sa nadýchla a pokračovala: „Vieš, v knižnici je to dosť strašidelné a ľahko sa tu víla, v tvojom prípade človek, stratí. Možno sa ti to zdá absurdné, lebo vy považujete knižnicu za príjemné miesto na oddych a pokoj, ale tu je to úplne inak“, doľabotala trochu piskľavým hlasom. Bála sa a bola nervózna. Na pohľad bola stále krásna ako samozrejme všetky víly, ale vnútri bola pre mňa viditeľne skl'účená. Chvíľu mi rýchlo vysvetľovala, že v knižnici je veľa tajných chodieb a jedna časť je úplne zakázaná a dostane sa tam len veľký vládca Orenoi, ale keďže tu teraz nie je nikto, nemôže to tam otvoriť. Chcela som to miesto vidieť, tak som poprosila Leylu, aby ma tam dovedla. Rýchlo ešte dodala, že si nie je istá, lebo tam Orenoiu niekedy videla stáť a on zrazu zmizol. Keď som stála na mieste, ktoré mi Leyla ukázala, hneď som vedela, že sme na správnom mieste. Vybrala som jednu knihu z police a ani som nestihla postrehnúť ako, mala som pred sebou malú, útulnú knižnicu. Všetko bolo zladené do tmavozelenej a červenej farby. Bolo tam krásne a cítila som sa tam ako doma. Leyla sa zmohla iba na prosté: „Vau!“ Ani sa jej nečudujem. „Ehmm... Leyla, neber to akože ťa vyhadzujem, ale mohla by som byť chvíľu sama prosím?“ slušne som sa jej opýtala. Samozrejme ma pochopila a odišla. Nemohla som odolať a vošla som do tej úžasnej miestnosti.

Dvere alebo vráta, či ako to mám nazvať, sa zatvorili, no mňa to netrápilo. Sadla som si do pohodlného kresla a pozrela sa na stolík. Bola na ňom kniha s názvom Tajomstvá vládcov, no autora som nepoznala. Nejaký Rodolphus Pent. Kniha ma zaujala, tak som ju otvorila a začala čítať. Bolo v nej napísané, že vládcovia víl majú určitú predispozíciu a silu zväčšovať sa pri vílach. V minulosti bola vyriešená veštbá o človeku na zemi, ktorý má silu zastaviť ich nepriateľov. Nazýva sa sorio. Napísaná bola aj poznámka, že ich nepriatelia sú čarodejníci. Dozvedela som sa o tom Rodolphusovi, že to bol prvý vládca. Ríša víl sa vždy nazvala podľa mena vládu. Medzi vílami a čarodejníkmi vládla veľmi dlhá vojna svetov. Rozdiel medzi orenoiovými vílami a čarodejníkmi bol, že čarodejníci nemali nikoho, kto by im velil a vojnu začali oni. Boli zlí a pomstychtiví a nikto ich nemal rád. Víly vojnu vyhrali, no nikto nevie ako sa im to podarilo. Sú rôzne teórie o výhre vojny, no najčastejšia je o človeku, ktorý im pomohol, ale to tiež nikto nevie, ako. Keď som dočítala, začala som sa hrabať v knižnici a ešte si niečo prečítala o luanágoch, keď vtom som zrazu zazrela list položený na stolíku. Zhrabla som ho a začala čítať. Stálo tam:

„Drahý Melius,
píšem Ti kvôli čarodejníkom. Jeden sa v mojej ríši objavil a ja musím ísť pátrať po soriovi,
ktorý by nám mohol pomôcť. Bol by som Ti veľmi vďačný, ak by si prišiel mojim vílam na pomoc.
Viem, že čarodejník soria hľadá tiež a ja nemôžem dopustiť,
aby sa ho zmocnil, inak by znova bola vojna, ktorú by určite vyhral.
Pokiaľ sa k Tebe tento list dostane, budem Ti veľmi vďačný za pomoc.
S pozdravom, Orenoi.“

Takto vyzeral list. Netušila som, kto je Melius, ale to nebolo podstatné. List sa k nemu nedostal a vojna sa začína. Už chápem, prečo šiel Orenoi na druhú stranu, čiže do Žiliny. Hľadal soria, čo znamená, že pravdepodobne existuje. Veľmi dúfam, že ho nájde. Keď som odchádzala z toho krásneho miesta, zastavila

som sa pri jednej zvláštne vyzerajúcej soche. Bola to socha anjela, ktorý si prikrýval oči. Na tabuľke vedľa bolo napísané, že sa volá Socha pravdy a ešte o nej bolo niečo málo napísané. Začudovala som sa, lebo som niečo cítila na ramene. Najprv mi to bolo ľahostajné, no keď som sa nevedela pohnúť, bolo to zvláštne. Otočila som hlavu a zľakla sa. Anjel sa držal môjho ramena a nechcel ho pustiť. Z jeho úst sa valil dlhý čierny had, ktorý vravel: „Ak správne odpovieš na otázku, dostaneš informáciu, ktorá ti zmení život, pokiaľ bude tvoja odpoveď nesprávna, budeš zničená.“ Had hovoril pokojným ľudským hlasom, čo sa mi zdalo čudné, lebo hady predsa nehovoria vôbec. Mlčky som prikývla a prehltnú guču v hrdle.

Had pokračoval: „Otázka znie: Štvornohé, dvoj- i trojnohé to zdržiava na zemi, má to však iba jeden hlas; ako jediný zo všetkých tvorov, ktorí sa pohybujú po zemi, vo vzduchu alebo vo vode, to mení držanie tela. Keď však kráča po všetkých štyroch končatinách, je jeho rýchlosť najmenšia.“ Uf... Na túto hádanku som odpoveď vedela. Bola to otázka, ktorú dala Sfinga Oidipovi. Odpovedala som teda: „Je to človek. Ako malý chodí po štyroch, bežne po dvoch a ako starý s paličkou, čiže po troch.“ Anjel ma našťastie pustil a bola som si istá, že po jeho stisku budem mať modrinu. „Správna odpoveď“, začal had. „Myslíš si, že vieš svoju pravú identitu, no myslíš si zle.“ Pomyslela som si, že to nie je pravda, ľanág predsa som. Had ešte neskončil: „Si sorio, Leta Lunerová. Druhý sorio v čase.“ Keď to had dopovedal, zostala som stáť s otvorenými ústami a zahabkala som, že to nie je možné, ale socha s hadom už boli na pôvodnom mieste. Keď som si uvedomila, čo som sa práve dozvedela, rozutekala som sa von z knižnice. Východ som našla rýchlo a išla som automaticky, akoby som tade chodila pravidelne.

Vonku, pred knižnicou ma čakala Leyla, tak som jej rýchlo povedala, čo sa mi prihodilo a poprosila ju, aby ma premiestnila do Žiliny. S Leylou bolo odmiestňovanie príjemnejšie a necítila som si všetky svoje orgány. V Žiline Leyla rýchlo hodila spiatocku, lebo musela ísť pomáhať a nechala ma samu. Zúrila tam búrka, a tak som sa vybrala hľadať Orenoia, chcela som mu povedať o mojom rozhovore s hadom. Ešte stále som sa nespamätala z môjho zistenia. Som sorio. Uf... Orenoi som videla na tom istom mieste ako predtým. „Ja som sorio!“ vykrikla som hneď, ako som bola pri ňom. Dala som sa do vysvetľovania, a keď som skončila, Orenoi nechcel veriť vlastným ušiam. Síce mu chvíľu trvalo kým sa spamätal, ale hneď potom dožadoval pomoc.

„Ale ja neviem, ako mám pomôcť,“ povedala som zúfalo. Naozaj som to nevedela, no najviac som chcela prímerie. Nechápala som, prečo sú nepriatelia a nemajú sa tak radi.

Po Orenoiovom naliehaní som s ním išla do ríše orenoiových víl, a keď videl, ako začudovane sa tvárim, vysvetlil mi, že keď je s akoukoľvek čarou bytosťou okrem víl, lebo tie sú pod jeho ochranou, môže sa premiestňovať. V ríši si všetci hneď Orenoia všimli a začali mu volať na slávu. On ich iba mrzuto odbil, že zatiaľ nič nezachránil. Išiel rovno za čarodejníkom a ja som ho nasledovala. Čarodejník si ho nevšimol a ďalej ničil hrádzu. Keď som si uvedomila, že Orenoi chce čarodejníka zničiť, rýchlo som sa pred neho postavila a skríkla:

„Niel!“ Bolo to tak nahlas, že sa všetko okolo otriaslo a nastalo hrobové ticho. Ani som nevedela, že viem tak nahlas zakričať. Po nekonečnej sekunde som začala pokojným hlasom hovoriť:

„Proste nie. Nedopustím, aby sa tu len tak zabíjalo. Oboch som sa vás pýtala, prečo sa nenávidíte, no odpoveď som nedostala. Takže dôvod by nemal existovať. Ak mi nepoviete, prečo sa chcete navzájom zničiť, nedopustím, aby ste sa navzájom pozabíjali.“ Na môj vkus som to povedala až priveľmi pokojne, ale páčilo sa mi to. Teraz som sa dožadovala vysvetlenia. Obaja naraz povedali jedno meno.

„Marína.“ Bola to žena, ktorú oba rody milovali a nechceli ju stratiť. Marína z ich večného dohadovania bola až taká unavená, že spáchala samovraždu. Rody čarodejníkov a vládcov si to navzájom vyčítali a snažili sa pomstiť.

„Je to hlúpy dôvod.“ poznamenala som. „Hádať sa kvôli žene, ktorá je dávno mŕtva a ani ste ju nepoznali.“ Obaja zahanbene potvrdili moju pravdu a súhlasili s prímerím. Bola som taká šťastná, že som si s Leylou dokonca zatancovala. Nakoniec sa ukázalo, že Orenoi a čarodejník si celkom dobre rozumejú a sú z nich dobrí priatelia. Chvíľu som na Leyline prosenie ešte zostala, no potom som sa rýchlo ponáhľala domov za Alic. Navzájom sme si povedali čo sme zažili a mali sme fajn večer s kakaom.

Tak čo? Možno som zachránila aj celý svet, nie? Minimálne aspoň jedno priateľstvo!

**Karin svojou prácou získala 2. miesto v súťaži Žilina – moje mesto 2022 vo svojej kategórii.
Srdečne blahozeláme!!!**

O psíkoch: 2.časť

ČAU-ČAU

Čau - čau je jedno z najstarších psích plemien, ktoré poznáme. Majú jedinečný štýl bytia. Na jednej strane sú to nezávislí samotári, neradi sa objímajú a maznajú (hlavne hladenie po hlave a prejavovanie náklonnosti). Na druhej strane sú tieto psy oddané a budú vynikajúcimi strážnymi psami. Kvôli silnému temperamentu sa toto plemeno neodporúča nováčikom, pretože výcvik je dosť náročný.

Pôvod

Veľmi staré plemeno, počiatky ktorého siahajú do čias pred našim letopočtom, ako svedčia nálezy starých hlinených figúrok. S najväčšou pravdepodobnosťou pochádza z Číny, z oblasti Mandžuska. Do Európy sa dostal roku 1887 a čoskoro sa z neho stal módny pes. Už roku 1895 bol v Anglicku založený klub chovateľov tohto plemena.

Veľkosť a stavba tela

Tento známy a populárny pes, pôvodne pochádzajúci z Číny, dorastá do výšky viac ako 50 cm a dosahuje hmotnosť približne 25 až 30 kg. Má mohutné, skôr kratšie pôsobiace telo s nie príliš krátkymi nohami, ktoré sú zakončené malými, okrúhlymi labami. Hlava je dostatočne široká a plochá. Svojím vzhľadom pripomína leva.

Srst'

Čau-čau nosí hrubý kožuch. Okolo krku má hrivu, chvost je huňatý. Psy tohto plemena sú jednofarebné. Vyskytuje sa celá škála farieb od červenej, čiernej, modrej po škoricovú, krémovú alebo bielu. Sfarbenie môže byť tieňované, ale nesmie byť škvrnité. Na zadnej strane zadných končatín a na spodnej strane chvosta môže byť sfarbenie v svetlejších odtieňoch.

Povaha a temperament

Veľmi svojrázna, „orientálna“ povaha. Je to samotársky, introvertný pes. Býva veľmi nedôverčivý voči cudzím ľuďom. Čau-čau si vyberá len jednu osobu, na ktorú sa úplne naviaže. Kvôli tejto povahovej vlastnosti ho volajú aj „psom jedného pána“. Veľmi miluje svoju slobodu, je nezávislý, nerád sa podriaďuje a nenechá sa do niečoho nútiť. Hoci vyzerá ako plyšový medvedík, nie je to maznáčik pre deti, lež hrdý, dôstojný a uzavretý pes. Okrem toho je veľmi pokojný, ale aj veľmi ostražitý.

Vhodné prostredie

Psa tohto plemena môžete chovať aj v menšom mestskom byte, no bezpodmienečne odporúčame, aby ste sa postarali o dostatok pohybu. S inými psami sa čau-čau neznáša vždy dobre. K deťom si vie zato vybudovať priateľský vzťah.

<https://pes-portal.sk/plemena/cau-cau>
<https://puzzlefactory.pl/cs/puzzle>

Tvarohové sladké mňamky

Prvá mňamka:

Budeš potrebovať:

- 1 konzervu zaváraných broskýň
- 1 balenie čokoládových cookies
- 250 g jemného tvarohu
- 125 g mascarpone
- 20g práškového cukru
- ½ bal. vanilkového cukru

Postup:

- Broskyne necháme na sitku odkvapkať, šťavu zachytíme. Broskyne rozmixujeme s 50 ml šťavy.
- Tvaroh zmiešame s mascarpone, cukrom a so 100 ml broskyňovej šťavy.
- Do pohárov vrstvíme 2 PL broskyňového pyré, 2 PL tvarohového krému, vrstvu rozdrvených cookies. Zopakujeme ešte raz (podľa veľkosti pohárov) a ľubovoľne ozdobíme.

Druhá mňamka:

Budeš potrebovať:

- 250g jemného tvarohu
- 145g bieleho gréckeho jogurtu
- 2 PL medu
- vanilkovú esenciu
- 12 ks obľúbených sušienok
- hrst' čučoriedok
- hrst' malín

Postup:

- Najskôr si pripravíme tvarohový krém. Tvaroh, jogurt, med a kvapku vanilkovej esencie (alebo iný variant, ideál z oáznej vanilky) zmiešame spolu.
- Nalámeme si keksíky, BeBe sa dosť drobia, tak nemusia byť na prach. Osvedčili sa mi väčšie kúsky.
- Umyjeme čučoriedky a maliny. Môžu byť aj jahody prípadne iné drobné ovocie :)
- Plníme poháre vrstvami. Na spodok nasypeme vrstvu keksíkov tak aby pokryli dno (alebo podľa chuti), ďalej ovocie, potom tvarohový krém. Pokračujeme znovu keksíkovou vrstvou, ovocím, tvarohom.
- Na vrchnú vrstvu som dala jeden BeBe keks a čerešne. V mascarpone verzii som posypala vrch kakaom.
- Poháre necháme v chladničke odpočívať aspoň 2 hodiny.

<https://varecha.pravda.sk>

Zabav sa s Bodkou

Hlavalam č.1:

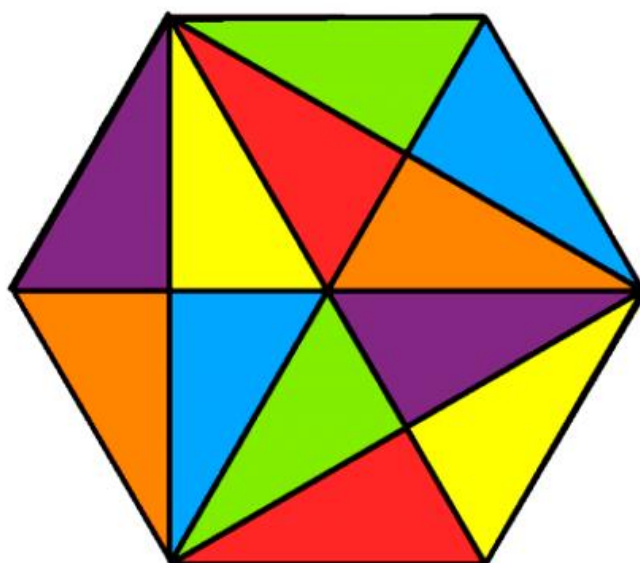
Na obrázku vidíte množstvo klúčov. Vašou úlohou nie je nič ľahšie, ako nájsť dva navlas rovnaké. Trúfate si? 😊

(Odpovede na všetky hlavalamy nájdete na nasledujúcej strane.)

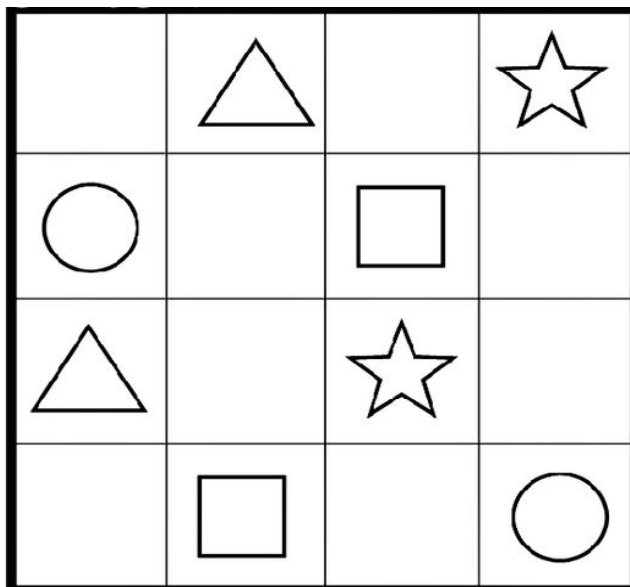
Hlavalam č.2:

Spočítajte všetky trojuholníky na obrázku. Koľko ich na obrázku vidíte? Nemajte strach, nie je ich až tak veľa, len to chce trochu trpezlivosti. 😊

Hlavalam č.3:

Viete lúštiť sudoku? Zvyčajne sa v sudoku dopĺňajú čísla od 1 do 9. V našom obrázku čísla nie sú. Do okienok treba doplniť obrázky tak, aby vo všetkých riadkoch a stĺpcoch boli celá štvorica (na poradí nezáleží).

Hlavalam č.4:

Na stole ležia štyri mobily. Mobily tvoria dva rady. V jednom rade (vodorovne) sú tri mobily a v druhom (zvisle) dva mobily. Vašou úlohou je premiestniť jeden mobil tak, aby v oboch radoch boli tri mobily. Dokážete to?

Riešenia:

Hlavalam č. 1: Číslo 8 a 18 sú rovnaké.

Hlavalam č. 2: Správna odpoveď je 37 trojuholníkov. Koľko ste ich napočítali vy?

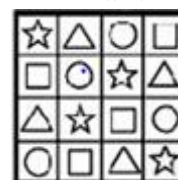
Hlavalam č. 4: Riešenie je naozaj jednoduché: stačí preložiť krajný mobil z prava a položiť ho na úplne prvý mobil.

Kvíz o P. O. Hviezdoslavovi:

KLÚČ:

- 1.c, 2.a, 3.a,
- 4.a, 5.a, 6.b,
- 7.a, 8.c, 9.c,
- 10.d, 11.b, 12.b,
- 13.d, 14.a, 15.a

Hlavalam č. 3:

Vyhodnotenie kvízu:

- 15/15 ZNALÝ ČITATEĽ
- 13/15 NIEČO SI UŽ PREČÍTAL
- 9/15 DÁ SA
- 6/15 ČÍTAJ!
- 0-5/15 NEZNALÝ ČITATEĽ

- Oco, mám na teba dve otázky: Zvýšiš mi vreckové? A prečo nie?

Babička upozorňuje svojho vnúčka:
- Jožko, keď kašleš, daj si ruku pred ústa.
- Babi, neboj sa, mne zuby nevypadnú!

- Vladko, umy si ruky, keď pôjdeš do školy.
- Netreba, ja sa aj tak nikdy nehlásim.

- Ako vyzerá braček, čo ste si práve kúpili?
- Ohavne! Nemá ani zuby, ani vlasy, je celý červený a ustavične vrieska.
- A prečo ho nevrátite?
- Nemôžeme. Tri dni sme ho už používali.

„Do ktorej triedy chodíš?“
„Do tretej.“
„A aký je tvoj obľúbený predmet?“
„Mobil.“

- Deti, ako sa volá zviera, ktorého sa bojí aj lev?
- Levica, - povie Mórisko.

Janko príde domov zo školy a hovorí svojej mame:

- Mami, predstav si, dostal som jednotku.
- Vážne?
- Nie, iba si to predstav!

Vymal'uj si ma

